

knih. zák.), že Aloisie K-ová jest totožnou s Aloisií M-ovou a že jde jen o změnu jména následkem sňatku. Protože tak neučinil, měl býti návrh hned a bez doplňování již prvním soudem zamítnut a právem jej zamítl rekursní soud.

Čís. 8689.

Strany jsou oprávněny vzdáti se bezprostředního výsledku svědků odvolacím soudem. Učinily-li tak výslovně neb tím, že opomenuly výtku podle § 196 c. ř. s., nemohou v dovolání vytýkati, že se odvolací soud odchýlil od hodnocení výpovědí svědků, slyšených přímo procesním soudem, třebas jejich výslech neopakoval.

(Rozh. ze dne 7. února 1929, Rv I 1046/28.)

Žalobu o zaplacení 15.000 Kč procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud přisoudil žalobci 11.000 Kč. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného, dovolání žalobce vyhověl a přisoudil mu další 4.000 Kč. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Vadu odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) shledává žalovaný v tom, že odvolací soud důkazy prvním soudem přímo provedené neopakoval přímo, že tedy byl vázán skutkovými zjištěními prvního soudu a že se neměl od nich uchýliti. Odvolací soud uznal sice za nutné opakovati důkazy svědkyněmi, učinil také v tom směru průvodní usnesení, ale spokojil se s přečtením svědeckých výpovědí, a to, jak jest uvedeno v jednacím protokole (§ 215 c. ř. s.), za souhlasu stran. Odvolací soud vydal pak ještě další průvodní usnesení o výsledku stran, provedl tento důkaz, doplnil takto průvodní řízení, neuvěřil pak svědkyním, jejichž výpovědi přečetl, a učinil podle výsledků celého jednání a všech provedených důkazů opačná skutková zjištění, než učinil první soud. Nejvyšší soud rozhodl sice již opětovaně (srv. na př. rozhodnutí čís. 1013 sb. n. s.), že odvolací soud nemůže odchýlně zhodnotiti výpovědi svědků, kteří byli vyslechnuti prvním soudem přímo, jestliže je přímo nevyslechl, ale přes to zde není vytýkané vady, ježto žalovaný s tímto způsobem opakování důkazů souhlasil. Jde tu o porušení formálních předpisů ve smyslu § 196 c. ř. s., k nimž náleží i způsob řízení při ústním jednání, včetně řízení důkazního, kamž zapadá též přečtení protokolů místo přímého výsledku. Takové porušení formálního předpisu by musilo býti vytýkáno. Soud jest ovšem povinen zachovati přesně i předpisy, jimiž jest upraveno řízení nebo forma procesních úkonů, ale s druhé strany nelze lpěti na formě tak, by tím bylo po případě zmařeno celé řízení, a proto ponechává zákon stranám, by uvážily, zda očekávají od zachování formy příznivý vliv na své zájmy, a by podle toho porušení formy

bud' vytýkaly nebo nevytýkaly. Strany jsou oprávněny vzdáti se souhlasně bezprostředního výsledku svědků a spokojiti se s přečtením protokolů. Nejde tu o porušení předpisu, jehož šetření nemůže se strana účinně vzdáti (§ 196 druhý odstavec c. ř. s.), neboť zásada bezprostřednosti není provedena v civilním řádu soudním do všech důsledků a mohou býti bez porušení této zásady přečteny jak u soudu procesního, tak u soudu odvolacího na př. svědecké protokoly sepsané u soudu dožádaného (§ 328 a § 287 c. ř. s.) a může v takovém případě odvolací soud svědeckou výpověď jinak hodnotiti, než soud procesní. Žalovaný v tomto případě nejen porušení formy podle § 196 c. ř. s. nevytýkal, nýbrž dokonce s přečtením protokolů souhlasil a není tedy oprávněn vytýkati vadu, se kterou byl srozuměn.

Čís. 8690.

Náhrada škody podle § 1320 obč. zák.

Majitel zvířete ručí za veškerou škodu způsobenou zvířetem, ať jím byla způsobena přímo nebo nepřímo.

Pokud nebylo svěřeno opatrování koně nezdatné osobě.

(Rozh. ze dne 7. února 1929, Rv I 1110/28.)

Splašený kůň žalovaného polekal nezletilou žalobkyni tak, že upadla a zlomila si nohu. Žalobě o náhradu škody o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) odvolacím soudem jest správné potud, že majitel koně ručí za veškerou škodu jím způsobenou, ať již byla způsobena zvířetem bezprostředně nebo prostředně, jako v souzeném případě, kde splašený kůň polekal žalující dítě tou měrou, že upadlo a nohu si v bérce zlomilo. Naproti tomu nelze upříti důvodnost výtce nesprávného posouzení věci po stránce právní (§ 503 č. 4 c. ř. s.) v tomto směru: K právnímu posouzení soudu přináleží otázka, zda jest osobu, které majitel zvířete použije k opatrování zvířete, uznati po rozumu § 1315, pokud se týče i § 1320 obč. zák. za osobu »zdatnou«, čili nic. Podle stálé judikatury nejv. soudu (viz rozh. čís. 833, 1076, 2360, 2258 atd.) jest nezdatnost vlastností trvalou, která činí zřízence nezpůsobilým obstarati věc řádně. Pojem zdatnosti nevyčerpává se o sobě způsobilostí a schopností k určitým pracím, nýbrž předpokládá ještě svědomitost, pílí a dbalost. Nemá-li pochybení původ ani v technické nezpůsobilosti ani v rozumové nedostatečnosti ani v mravní nespolehlivosti zřízencově, nýbrž v jiných příčinách, nelze mluvíti o nezdatnosti. Z jediného nedopatření zřízencovy osoby nelze ještě nutně